

stod Sagen i Fjor; da holdt man paa 9 Lommers, fordi der ikke var Plads til 11 Lommers; iaar holder man endnu paa 9 Lommers fra Oktober til Januar, stadig naturligvis ifølge den Betragtning, at der ikke er Plads til 11 Lommers. Man holder paa dem som mere pantserbrydende indtil Januar og Februar, men saa holder man paa de 11 Lommers, som der ikke er Plads til. I Mar har man altsaa først holdt paa Kanoner, som ikke ere pantserbrydende, men som der er Plads til, og nu holder man paa pantserbrydende, som der ikke er Plads til. Jeg kan ikke se rettere, og jeg henholder mig til General Tonquidres Erklæring, der naturligvis for mig er en Autoritet. Jeg antager derfor, at det vil være rigtigst fra Flertallets Side efter det, der nu foreligger, at modsætte sig denne Bevilling i Mar saavel som i Fjor. Hermed skal jeg foreløbig slutte.

Scavenius: Hvad Forslagene paa § 22 angaar, har jeg ikke Stort at bemærke, ligesom jeg ibet Hele taget maa anerkende, at det ærede Flertal paa det ordinære Budget har været ret rimeligt. Jeg skal kun, hvad Forslaget under Nr. 111 angaar, hvor Flertallet foreslaar, at en forhøjet Udgift til Remontering negtes, gjøre den Bemærkning, at dette Forslag har Mindretallet ikke kunnet tiltræde; men at vi paa den anden Side ikke anse Bevillingen af en større eller mindre Sum paa denne Post for afgjørende, da vi maa antage — som jeg haaber i Overensstemmelse med Krigsbestyrelsen — denne Post for i og for sig kalkulatorisk. Vi mene, at det er Krigsbestyrelsens Pligt at sørge for, at det Antal Heste, som Hærvæsen bestemmer, ogsaa kommer til Stede, men naturligvis tillige dens Pligt at gjøre det paa en saa billig Maade som mulig. Viser det sig, at den Beregning, man har stillet op paa Finantsloven, ikke slaar til, maa det være Krigsbestyrelsens Sag at bruge de nødvendige Penge for at skaffe det befalede Antal Heste, og da bliver det en Statsrevisions-sag og ikke en Efterbevillings-sag at undersøge, om Krigsbestyrelsen har handlet forsvarlig eller ikke i saa Henseende. Under Nr. 116 har Flertallet foreslaaet forskellige Nedsættelser angaaende Udgifter til Krigsmateriel. Jeg skal der kun omtale den første og den sidste, som vistnok maa siges at være skadelige Nedsættelser. Det er Udgifter, som ere foranledigede ved det nye Feltartilleries Anstæffelse, Udgifter, som gaa ud paa at kunne holde dette nye, kostbare og ganske vist i Henseende til Vedligeholdelse noget vanskelige Materiel i god Stand, og som derfor neppe bør negtes. Jeg gaar saa over til Forslagene paa § 26. Jeg vil sige, at disse Forslag paa § 26, dels til Krigs- og dels til Marineministeriet, ere efter min Anskuelse de væsenligste paa den foreliggende Finantsloov. Det var nærmest, idet jeg saae hen til disse Forslag, at jeg udtalte mig, som jeg gjorde ved Begyndelsen af 2den Behandling.

Mine Udtalelser synes at have stødt ærede Medlemmer, specielt det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (H. Nielsen) og den ærede Ordspører, der have ment i det, jeg sagde, at finde en Art Formaningstale til det ærede Flertal, som de dog neppe antogte vilde gjøre den tilføjede Virkning. Jeg maa nu sige, at jeg aldrig har tilladt mig at holde nogen Formaningstale til det ærede Flertal; jeg har kun ganske kortelig givet et Raad, som jeg efter min bestemte Overbevisning antog var et godt Raad. Naar det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds specielt negtede just mig Ret til at komme med et saadant Raad, fordi jeg er, som han udtrykte sig, alfor meget Part i Sagen, skulde jeg dog næsten haabe, at jeg skulde faae det ærede Medlem til at indrømme mig, at i denne Sag ere vi alle Parter og alle lige meget Parter. Dernæst mente det samme ærede Medlem, at jeg havde slaet paa Sværdet, og den ærede Ordspører, at jeg temmelig tidligt havde erklæret Krig. Hvad det første angaar, skulde jeg dog tro, at man kun kan slaa paa et Sværd, naar man er i Besiddelse af et saadant, og det Sværd, her skulde slaas paa i denne Sag, er jeg og Mindretallet i det Hele jo ikke i Besiddelse af, saa at vi slet ikke kunne slaa paa det. Og hvad Krigserklæringen angaar, ja, da maa det dog vel være en given Sag, at ved alle Forhandlinger mellem to Parter, der som Hære og Benstre her til Lands have staaet saa skarpt mod hinanden i de senere Aar, gaaende ud paa i det Mindste foreløbig at komme ud over de foreliggende Vanskeligheder, maa det altid staa i Baggrunden for begge Parter, at Kampen kan optages igen. Det maa vist indrømmes som givet og sikkert, og maa det indrømmes, synes det mig, at det er noget nærvist ikke at ville have det udtalt, som Enhver maa tænke. Jeg skal nu gaa over til selve Forslagene. Flertallet har indtaget et meget yderligt negerende Standpunkt. Det foreslaar negtet, saavel paa Krigsministeriets som paa Marineministeriets ekstraordinære Budget, alt Væsentligt. Mindretallet kan godt se og indrømme, at Regjeringen har gjort ikke saa og ikke smaa Forandringer paa disse Budgetter for det kommende Aar, og det har derfor ikke kunnet være blindt for, at man maatte komme til ikke ubetydelige Nedsættelser. Vi have under de foreløbige Forhandlinger i Finantsudvalget ogsaa tilladt os at fremkomme med Forslag, som gik i Retning af meget betydelige Nedsættelser. Jeg skal naturligvis ikke her komme ind paa Einzelheder i Forslaget, men jeg skal dog sige, at det gik ud paa at bevilge Regjeringen en Sum paa Krigs- og Marineministeriets Budget — naar Udgiften til Kongens Dampskib ikke medregnes — af 1,900,000 Kr. Naar jeg nævner denne Sum, er det, fordi det er Noget, der faktisk har ligget for fra vor Side, men ikke fordi jeg vil anse